

3D ZAĻENIEKOS

DIEVS. DABA. DARBS

Zaļenieku 3x3 saieta avīze

27-07-18

3D.6

DIENAS TĒMA: DZIMTENES SENLAIKI

VAROŅU STĀSTI

Reiz bija... Tā sākas pasakas un, kā zināms, tām var ticēt un var arī neticēt. Par to, ko mums atstājusi vēsture – pierādījumi, fakti, liecības – mēs nestrīdamies, jo noticam. Bet, cik interesanti, ja liecībām un pierādījumiem klāt pieliek emocijas, noskaņas, balsi un citas senlaikos neapraktītas, nepierakstītas un neierakstītas liecības.

Savulaik, kad studēju socioloģiju, pasniedzējs skaidroja, ka ne jau tikai aptaujas ir tas, no kā uzzina sabiedrības domas, uzskatus, paradumus, bet arī individuālās biogrāfijas metode. Protams, tā pazīstama arī antropologiem, vēsturniekiem. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka viena cilvēka liktenis var būt ļoti vērtīga un apjomīga sava laikmeta liecība. Liktenis. Mūžs. Dzīve.

Katru rītu pirms rīta TV klausāmajiem stāstu fragmentus no Anneles bērnības – nav brīnums, ka no šīs dompīlās un vērigās meitenes izauga viena no mūsu tautas

spilgtākajām rakstniecēm – teju latviskuma "Bībeles" autore Anna Brigadere. Mūsdienās iet šo – biogrāfijas ceļu – ir ne tikai izzinoši un vērtīgi zinātniekiem, bet arī mums – parastajiem cilvēkiem. Zinām par Raini un Aspaziju to, ko izlasām grāmatās, ko parāda uz teātra skatuvē, izjūtam līdzī Imanta Ziedoņa dzīves bildēm arī dažādos daiļdarbos. Tā mēs drusku apmierinām savu cilvēcisko ziņkāri, bet vienlaikus iepazīstam vēsturi, kas veidojusi šos Lielos mūsu tautas cilvēkus. Protams, spīdekļi, ja runājam par teātra izrādēm, ir Jaunā Rīgas teātra izrāde Vectēvs.

Tas nav stāsts par dižgaru, ko visa tauta nēsājusi uz rokām, bet savu vectēvu – to un tādu, kāds varētu būt bijis mums katram. Mēs to neizvēlamies.

Bet paldies rakstniekiem, režisoriem un dzejniekiem, kuri pieliek vēsturei klāt to, ko zinātnieks nedrīkst. Emocijas, pārdomas, putojošu jūtu bangas. Atzīšos, ka otrdien rīta TV laikā nevarēju apvaldīt asaras, kad kopā dziedājām rīta dziesmu Dar' man tēvis pastaliņas. Ausekļa vārdi – tā seno laiku bilde par mazo cilvēku, kas grib iet skolā – sasaucās ar kādu manu emociju. Un simtiem reižu dziedātajā dziesmā es saredzēju, saklausīju un sajutu citu vēsturisko liecību. Tāpēc ir tik vērtīgi un interesanti turēties pie mūsu ģimenes, dzimtas, tautas atstātajām gara mantām – dziesmām, stāstiem un pasakām. Tikai caur tām mēs pazīstam Lāčplēsi, Spīdolu, Ziemeļmeitu, Kurbadu, Nameju, Saulcerīti, Antiņu, Kaupēnu un Kangaru... Varoņus un nevaroņus.

Būsim varoņi paši sev! ■

Tina

RĪT

SESTDIEN, 28. JŪLIJĀ

07.00 - 8.30 Celšanās, ķermeņa un gara atmodināšana, vingrošana ar dainām kokles pavadībā

9.00 - 9.30 Brokastis

9.40 - 10.00 Dienas tēma un TV (kultūras namā)

10.15 - 12.45 Rīta ievirzes

13.00 - 14.00 Pusdienas

14.00 - 15.00 Izstādes iekārtošana (pie muižas)

15.00 - 18.00 Izstāde un tirdziņš ar muzikālo pavadījumu

19.00 - 20.00 Vakariņās

20.00 - 22.00 Noslēguma koncerts (danču teltī)

21.45 - 22.00 Vakara dziesma, vakara pasacīņa mazajiem (pie danču telts)

22.15 - 22.30 Vakara dziesma, vakara pasacīņa mazajiem (pie danču telts PĒC NOSLĒGUMA KONCERTA)

22.30 - ... Sadziedāšanās pie ugunsкура ar Edgaru Svētiņu un Ingu Svētiņu, danco visi, nīkšana (PĒC NOSLĒGUMA KONCERTA)

APSVEICAM!

Daudz laimes dzimšanas dienā!
RAIVIS APŠĪTIS
GUNTIS KANEPONS
RITA VECTIRĀNE
KRIŠJĀNIS PENKA

Daudz laimes vārda dienā!
DITE FRĪDENBERGA
MARTA BOGUSTOVA

SARUNAS PAR ČĪBĀM UN PĀRPILDĪTIEM PODIEM...

... nu jau gandrīz par zīmolu kļuvošajā Līgas Rupertes un Māras Tupeses "Ģimēņu seminārā", kuru šogad palīdz vadīt arī Dina un Reinis Cepļi.

Aizeju uz ievirzi un sadzirdu ļoti līdzīgus jautājumus no dalībniekiem – kā sarunāties ar vīru/sievu, kā panākt, lai bērns mani klausas, ko izdarīt, lai mamma mani sadzird, kāpēc viņš/viņa neizdara vai izdara to un to. Kā būt sadzirdētam? Atbilde slēpjas komunikācijā – ar sevi un apkārtējiem. Komunikācijai ir dažādi veidi, tā norisinās dažādos līmeņos. Kā jebkuras zināšanas arī komunikācijas māka ir jāapgūst gan teorētiski, gan praksē. Sarunās ar saietu dalībniekiem, ik pa laikam dzirdu, ka "Ģimenes seminārs" ir ievirze, kas tiek apmeklēta ik gadu n-tās reizes pēc kārtas. Jau pēc stundas, saprotu kādēļ. Māra un Līga veiksmīgi apvieno gan teoriju, gan praksi, tik organiski iekļaujot visus klātesošos un ar savu pieredzi iedvesmo un iedrošina, gan atzīstot savas neveiksmes, gan daloties apgūtajā. Jauns gads un atkal jauna ievirze ar jauniem dalībniekiem, ar veciem dalībniekiem, kas paši ir mainījušies, ar jaunām situācijām, uz kurām paskatīties un kopīgi meklēt risinājumus. Brīdis, kad jaunieta, vecākiem klātesot, dalās ar ģimenes ainu, kurā vecāki veiksmīgi pielieto daudzos gados seminārā apgūtās prasmes, kļūst par manu iedvesmas un ticības brīdi, ka kādreiz varbūt izdosies arī man... bet, kamēr vēl ne vienmēr izdodas, cerēšu savam atbalstam būt klāt "Ģimenes seminārā" arī nākamgad.

Ja komunikācija ir veiksmīga, rodas atbalsts, sapratne. Bieži vien mēs dzīvē, ko sasniedzam tad, kad ir kāds cilvēks, kas mūs atbalsta un mums notic.

Komunikācijā vārdu nozīmei ir tikai apmēram 7%. Ķermeņa valoda veido 55%, balss intonācija – 38%. Ja vārdi ar intonāciju un ķermeņa valodu nesaskan, ziņas saņēmējs informāciju uztver pretrunīgi un rodas pārpratumi.

Šogad ieviržu klāstā ir divas ievirzes par attiecībām ar tuvākajiem – pirmo reizi 3x3 dalībnieki var piedalīties arī mācītāja un ģimenes psihoterapeita Sanda Ratnieka vadītajā "Pāru attiecību psiholoģija". ■

Inga L.

ZĪMĒJUMI AR HENNU

Man ļoti patīk hennas, un tāpēc biju priecīga, ka hennas pulciņā varēju uztaisīt pati savu hennu.

Kad aizgāju uz pirmo nodarbību, mums visiem pastāstīja, kas ir henna un kā to gatavo. Uzzināju, ka henna patiesībā ir augs, kas aug siltajās zemēs. Tam ir platas lapas, kuras samal smalkā pulverītī un sajauc kopā ar pūdercukuru, citrona sulu, ēteriskajām eļļām. Tad sanāk hennas masa, ko uzklāj uz ādas kā zīmējumu.

Es sev uzzīmēju skaistu Austras koku uz kājas un vēl puķītes uz rokām, uzzīmēju arī sapņu ķērāju mammai. Vēlāk parādīju savus zīmējumus brālim un skaidroju, kas ir henna. ■

Kate Ķepīte (11),
avīzes ārštata korespondente no Iksķiles

Par Kates tetovējumiem jūsmo arī brālis Linards Ķepītis (5), kura joku par tortītes tetovējumu varējāt lasīt vakardienas avīzē.

NO MĀLA - PODI UN ROTAS

DIENAS TĒMA

Plauktos rindoja gan svaigi gatavoti, gan jau pakaltuši un pat glazēti mākslas darbi - dažādu formu māla pērlītes, dažnedažādu koku un citu augu lapas, krūzītes un podiņi, kas visi būs aplūkojami rītdienas izstādē.

"Mēs taisījām no māla podus un tad - pogas un rotas," stāsta Annijs Ostmane (8) no ASV. "Uztaisīju kakla rotas un rokassprādzes visai ģimenei, katram" lepnī stāsta Henrihs Ende (9) no Salacgrīvas. "Man patīk visādi pulciņi," paskaidro Margrieta Sirvide (7) no Ozolniekiem. Skolotāja uzteic Margrietas rūpību un izdomu un rāda burvīgu māla ūdensrozi, bet meitene smaidot atzīst, ka nebija jau tik grūti, bet laiks un pacietība gan bija vajadzīgi, jo līdz šim ar mālu daudz darboties nav sanācis. ■

Inga K.

Kas ir senlaiki? Ko stāstīt bērniem?

*No saknītes zāle aug,
No zālītes ziedi zied,
No tētiņa, māmuliņas,
Gudru ņēmu padomiņu.*

Līga Reitere stāsta, ka sendienas un senvēsture - tās ir saknes. Ja nav sakņu, nav ziedu, tad augs kalst, tad tā ir īslaicīga dzīve.

"Senlaiki ir tas, no kurienes mēs nākam, no kurienes mēs visi ceļamies," uzskata **Gvido Tobis**, ar kuru kopā vakar varēja vakarēt pie ugunsкура.

"Es domāju, ka tas ir arī tas, kāpēc mēs esam šeit. Lai būtu nākotne, jābūt vēsturei. Bet bērniem tas varbūt arī tik daudz nav jāzina, bērniem ir jāpriecājas par to, kā mēs dzīvojam tagad. Un vēlāk viņi uzzinās, ka tas, kas mums tagad ir, tas nāk no seniem laikiem. Ja viņiem iepatikas iet rotaļās vai dziedāt dziesmas vai svinēt svētkus, tad viņi vienā brīdī saprot, no kurienes tas nāk, un tad viņiem to kāds var paskaidrot", tā **Katrina Liepa**, bet Gvido turpina: "Mēs redzam, ka pasaule visu laiku mainās. Ja kaut kāda jauna tehnoloģija tehnika rodas, tā drīz noveco un pazūd, un atkal kaut kas cits nāk vietā. Paliek daba, paliek visas kultūras vērtības un senās tradīcijas, kas dod prieku.

Patiesā dzīve jau notiek šeit, nevis telefonā vai datorā, šeit notiek tā saskarsme, rotaļīgums, izzināšana un prieks.

Un senatne tam visam nāk līdzī, jo ir skolotāji, kas to ir saglabājuši, ar to dalās - nes un dod citiem."

Arī **Aina Tobe** skaidro: "Laiks atnāk, ierodas, laiks dzimst un pēc tam viņš pazūd, aiziet.

Tas, ko mēs varam saglabāt, ir atmiņas.

Es senatni arī saucu par atmiņām. Man senatne ir atmiņas. Katram cilvēkam ir savīgi saglabāt atmiņas, gan savas personīgās, gan savas dzimtas, gan arī vēl lielāka kontekstā savas tautas atmiņu, lai mēs zinātu, kā stipri dzīvot šodienā, kā tikt cauri šodienas izaicinājumiem." ■

Inga K.

Kad saietā dalībnieki kārtīgi paēduši un jau paklīduši, pie pusdienu galda uzsāku sarunu ar mūsu ēdinātājiem - Agnesi, Alisi, Eldaru un Jāni.

Šos jauniešus mēs redzam visvairāk, bet komanda sastāv vēl no pavāriem un citiem darbiniekiem. Daina, Dzintra, Ilze, Kristīne, Lana un Zaiga strādā virtuvē, piepalīdz arī Ilze, Jautrīte, Juris, Mariss, Matīss, kurus visbiežāk redzam kafejnīcā.

Visi šeit skolā arī strādā, pavāri pastāvīgi, citi - pa vasaru. Daži ir vietējie - no Zaļeniekiem, citi brauc no Jelgavas, Vaiņodes, Glūdas un citām vietām.

Jautāju, vai nav atgadījies, kas amizants, mazliet bažīgi, jo sabiedriskā ēdināšana, šķiet, nebūtu tā joma, kur mēs gribētu kādus pārsteigumus. Uzzinu, ka niķīgā trauku mazgājamā mašina atsākusī pildīt savus pienākumus daudz maz apmierinoši.

Esot arī četrkājainie palīgi, kas palīdzot tikt galā arī ar zemē nokritušo ēdienu - no rīta esot tikai jāizmazgā.

Uzjautāju, vai saietā dalībnieki labi uzvedas. Kamēr runājamies, tik tiešām, garām paiet gan Inese Roze, gan Uģis Liepiņš, lai pateiktos par īpaši gardo desertu. Jā, saietā dalībnieki uzvedoties labi, esot ar ko salīdzināt, jo vasarā notiekot daudz nometnes. Eldars uzsver un pārējie piebalso, ka veģetārieši jo īpaši ir labas uzvedības paraugi - šķīvji un katli ir tīri kā izlaizīti, ēdiens nepalikot pāri, šķīvji vienmēr ir salikti kaudzītēs, neviens no viņiem arī nekad nav sūdzējies. Sūdzību jau vispār neesot, ja nu vienīgi sākumā - par ēdiena daudzumu. Tagad virtuves cilvēki gatavojot vairāk, taču tagad diezgan gatavo ēdiena paliekot pāri. Paldies mūsu ēdinātājiem! ■

Uldis M.

RUNĀ BĒRNI

1. Kas ir SENLAIKI?

2. Kas ir SENČU GUDRĪBA?

Laura Grieze-Putniņa (9), Jelgava

1. "Tu nezini? Tas, kas bija senajos laikos, kad bija karš varbūt..."

2. "Cilvēki, kuri ir pazīstami, ir bijuši ļoti gudri, piemēram, mūsu omes vai mūsu vecvecvecmāmiņas ir bijušas ļoti gudras. Izgudrojušas, piemēram, ratus, lidojošas mašīnas – varbūt tādas bija, bet es nezinu vai bija."

Alise Brice (9), Jelgava

1. "Senlaiki ir laiks, kad cilvēki biežāk gāja kājām un vilka visdrīzāk garākas kleitas, un dzīvoja pilīs un

salmu mājās, pieskatīja lopus un gāja uz tirgiem."

2. "To gan es nezinu!" ■

GLUŽI KĀ NO ANNELES STĀSTIEM....

Atmiņās dalās ANDRIS TOMAŠŪNS:

Bērība, pavisam dziļa bērība. Ir vēls vakars, 12. februāris. Man ir 2 gadi 1 mēnesis un 23 dienas.

Ģimene dzīvoja Ukros. Ir vēls vakars. Mājnieki iet laukā un skatās debesīs, esot kosmosā uzšauts kosmonauts. Visi skatās debesīs melnajās un meklē kaut ko. Es ar'. Tā līdz šai dienai nesaprotu, kāpēc es vienīgais toreiz tur neko neieraudzīju.

Bilde gan tapusi Vecsaules pagastā gadus trīs vēlāk. ■

Latviskā dievestība un tās izdziedāšana senajos balsos – tā sauc ievirzi, kur iegūt priekšstatu par to, kas, kā un kāpēc veidojusies latviešu reliģija – dievturība. Uzzinām, kas ir daudzdzinājums un visu to izkrāšņojam izdziedoties skanīgos balsos. Senajos.

Ievirzi saskanīgā tandēmā vada divas viedas un savu jomu labi pārzinošas vadītājas. Maruta Voitkus-Lūkina kā labs treneris mums ne mirkli neļauj atslābt – ja gribi savu daudzdzinājuma ideju noprezentēt citiem, tad sāc ar skaidru mērķi! Ja gribi saprast, kā klusajā, sidraba, zelta, baltajā stundā, ko sauc arī par "saules apakšīņām" (tas ir tieši pirms saulrieta), sarunāties ar savu sirdsapziņu, esi gatavs godīgiem

jautājumiem, ko uzdot sev! Tieši tāpat arī mūs dresē vadītāja Anda Ābele – nekādu lieku zibju vai neizdziedātu nošu! Nekad dzīvē nebūtu iepriekš iedomājusies, ka vilkt ēēēē! var būt smags, darbietilpīgs un TIK skaists darbs!

Ko nozīmē dievturība? "Tas ir turēt dievu sevi" skaidro Maruta. Un lai to varētu izdarīt ikdienu nepieciešams parunāt ar sevi, savu sirdsapziņu – ko esmu šodien labu, ne tik labu izdarījusi, kā un ar ko to varu labot un citreiz būt uzmanīgāka? Iedvesmu šim pārdomām smeļamies dainās – katra no tām var atvērt kā prasmīgs psihoterapeits. Pameģini! ■

Tina

Kā nonāci līdz dziedāšanai?

Anda Ābele: "Viena no pirmajām zīmīgajām bērības atmiņām saistībā ar dziesmu ir tēta lieliskā balss. Kad man bija kādi 6 gadi, mans tētis filharmonijā visu mūžu bija deju ansambla Daile vokālists. Kad mēs braucām pa upi ar tēti, mammu un mani, viņš dziedāja savā skaistajā baritonā... Atceros, kā skanēja izkopta vokālā balss, jo par folkloristi kļuva tikai daudzu gadu desmitus vēlāk. Tētis vēl tagad reizēm uzdzied – draugiem, radiem vai labiem kaimiņiem, kaut viņam jau 82 gadi. Skolotai balsij arī ir savs skaistums, jo cilvēks ir visu mūžu mācījies un to izjūt un var dziedāt klasisko mūziku un latviešu komponistu klasiku un tas uzreiz skan tā skaisti..."

Kā nonāci līdz dievturībai?

Maruta Voitkus: "Tas ir bijis garš un sarežģīts ceļš. Īsais stāsts ir tāds, ka kāds pieaugušais, man liekas, ka tas bija Brunis Rubess, otrs varētu būt bijusi ļoti tāda lat-

viska, atdevīga sieviete, kura vadīja ģimnāziju Toronto latviešu sabiedrībā – Vera Slaveša. Viens no viņiem bija man piegādājis "Mūsu dievestības tūkstošgadīgā apkarošana" Brastiņu Ernesta darbu. Man toreiz bija kādi 13 vai 14 gadi, un šis darbs mani savaldzināja. Grāmatā saņēmu atbildi uz to, ko es jau kādus piecus vai septiņus gadus savā bērna prātā biju taustījusies, bet, saprotams, neiztaustījusies. Mēs bijām ļoti, ļoti konsekvēti luterāņi ģimenē – tēvs bija mācītājs Voitkus no Zāleniekiem un māte arī bija augusi mācītāju pēcteču ģimenē un luterānisms bija tas, kas valdīja, bet mani sajūsmināja kas cits. Vēlāk bija izdevība piedalīties daudzdzinājumos rietumu krastā un pamazītiņām tā "sāniski iefiltrēties" dievturu aprindās un daudz arī pašmācības ceļā apgūt. Bet cilvēks, kas man atvēra acis uz to, kas dainās ir patiesībā pateikts, ir nu jau nelaiķe Indra Ancāne. Un katru gadu, kad es biju Latvijā pēc 1991.gada, tad to, ko es te pa vasarām biju sastrādājusi, to ar lielu sajūsmu atstāstīju Indrai." ■

Inga K.

3x3 ĢIMENES

BUMBIERI NO OZOLNIEKIEM

Mārtiņu Bumbieri trešdienas pēcpusdienā satieku ar abām dvīņu meitenēm - Emiliju Grietu un Anci Luīzi. Mamma Rūta uz brīdi aizbrauksi, lai ģimenei pievienotos nākamajā dienā. Ģimene uz saietu atbraukusi pirmo reizi.

Mārtiņš novērtē, ka saiets ir pateicīgs ģimenēm ar bērniem – ir gan laiks sev, gan laiks būt visiem kopā. Viņaprāt, plašās programmas dēļ to droši varētu dēvēt par festivālu.

Mārtiņa dzimtā puse ir Ventspils. Studējot Ventspils augstskolā, iepazinās ar nākamo sievu Rūtu. Tagad visa ģimene dzīvo Ozolniekos. Mārtiņš vada kokmateriālus eksportējošu uzņēmumu, Rūta darbojas personāla attīstības jomā. Tēti atzīst, ka viņam patīk darboties ar rokām, tādēļ arī no ievirzēm izvēlēties "Taisi tāsī". Rokas tiek liktas lietā, arī atjaunojot lauku mājas starp Ventspili un Kuldīgu, uz kurām ģimene dodas brīvdienās. Sarunā ar tēti, ir pilnīgi skaidrs, ka izvēle par nedēļas pavadīšanu Zāleniekos bija pilnībā pārdomāts un apzināts lēmums. Mārtiņš daudz un ar patiesu ieintere-

setību runā par savām meitām, kurām vēlas piedāvāt jaunu pieredzi, attīstīt socializēšanās prasmi. Tikpat daudz var runāt par valsti, uzdod jautājumus sev, kas būs tālāk ar mūsu valodu, kultūru, kā varam savu valsti padarīt veiksmīgāku, efektīvāku, bagātāku.

Rodas sajūta, ka tā nav tikai runāšana, bet arī patiesa gatavība darboties vairāk kā tikai ģimenes labklājības līmenī.

Bumbieri ir jauna aktīva ģimene, kurā vecāki ir ieguvuši labas izglītības, zina vairākas valodas, velta daudz laika saviem bērniem, ik svētdienu gatavo pankūkas, svētkos cep divas kūkas *Melnais princis*, īpaši nepiedomā par latvisko ikdienā, tomēr ar saviem darbiem rada patiesu mīlestības sajūtu uz savu tautu. Kā saka pats Mārtiņš: "Mēs esam latvieši, un lielākais tam apliecinājums ir mūsu izvēle, pēc trīs gadu prombūtnes Vācijā atgriezties Latvijā un ģimeni veidot šeit." ■

Inga L.

AR PILNU KLĒPI ZINĀŠANU

Latvijas Darba devēju konfederācijas ģenerāldirektore Līga Menģelsone 3x3 saietā ir pirmo reizi un atbraukusi šurp ar savu ģimeni - vīru Aināru un abu dēliem Kārli (11) un Gustavu (9).

Par to, ka ir tāds saiets 3x3, Līga zināja, jo ierosmi dalībai deva gan Reinis Ceplis, gan Kultūras ministre Dace Melbārde, kas pati bijusi vairāku 3x3 dalībniece un šogad dosies uz Vācijā pirmo reizi notiekošo 3x3 saietu pilsētā Freiburgā.

Līga ar sajūsmu dalās par ievirzi "Latviskā dievestība un tās izdziedāšana senajos balsos" ar Marutu Voitkus-Lūkinu un Andu Ābeli, jo par dievturību interese jau bijusi sen. Tagad viņa aizbrauks no saietā ar pilnām pierakstītām kladēm un neskaitāmiem safilmētiem video. Līga ļoti novērtē abu ieviržu vadītāju iespēju un sistēmisko pieeju. Pirmā 3x3 pieredze ļauj secināt, ka saiets dod vairāk nekā tikai zināšanas, kuras iegūstam ievirzēs. "It īpaši bērniem šeit ir tik daudz socializēšanās iespēju!" saka Līga. "Viņiem te iemāca iemīlēt deju, dziesmu, novērtēt rituālus caur cieņpilnu attieksmi un labestību. Arī pieaugušajiem dod tik daudz

vērtīgu sarunu un jaunu satikšanos!" Ja abi dēli sākumā bija piesardzīgi par vasarā ieplānoto ģimenes kopā būšanas plānu, tad šobrīd puikas ar grūtībām dienas gaitā izdodas satikt – gandrīz viss laiks tiek pavadīts mežā pašu spēkiem uzmeistarotā būdā Vilku mācības ievirzē. Līga atzīstas, ka bija domājusi, ka šonedēļ izdosies arī nedaudz pastrādāt, palasīt žurnālu vai aizsmaukt uz kādu darba tikšanos. Tomēr žurnāls palicis neatvērts un darba kostīms neuzvilks... Līgai ir izdevies atslēgties no darbiem un atmiņas par Annelei līdzīgām bērniības atmiņām atgriežas ātri un skaidri: mazā Līga visu dienu sēž ķirši, un vectēvs, Kandavas vecsaimnieka dēls, sarūpē garu kārti, uz kuras uzsprauž sviesta maizes un padod Līgai. Vēl viena bilde pazib acu priekšā – kā mazā Līga ar vectēvu dodas uz ganībām pakal govīm, ceļš ir tāls, un kājas piekūst, vectēvs uzsēdina meiteni uz govīm, un mazā Līga, turoties pie govīm ragiem un zvāļojoties no govīm platās muguras no viena uz otru sānu, dodas mājup.

Līga izsaka lielu cieņu un pateicību saietā organizatoriem un visiem kustības uzturētājiem par sniegto iespēju ģimenēm piedzīvot

3x3 un par milzīgām pašorganizēšanās spējām.

Tie, kas te pabijuši, nekad nelmās valsti, bet paši uzņemties atbildību par savu dzīvi un darīs.

Tā Līga noslēdz sarunu ar spīdošām acīm, un diez vai tas tik dēļ rietošās saules. ■

Inga L.

3D foto

BRĪVAIS MIKROFONS

Lieliem priekšniekiem vienmēr ir, ko pārspriest.

Un tad viņš man saka: "Uzliec tā, lai man skan minorijā! Ha, ha, ha!!!"

Jaunā mikrofona vadītāju paaudze tapšanā.

Uh, kas par balsi!

Cerību pārņēmtie muzikanti tikai gaida un gaida... Kas pirmais atnāks?

Mēs šim vingrinājamies vismaz sešus gadus un 15 minūtes.

Edmund! Degunu gaisā! Tev sanāk daudz labāk par Kauperu.

Izskatās, ka šajā diķī dzīvo ne tikai vardes.

Veslību un veiksmi tiem, kam pirmā reize uz mikrofona skatuves!

Klasesbiedru mulsums.

Kvā, kvā!!!

Labas rokmūzikas priekšnoteikums ir salda mīla un Andra Kiviča viedoklis.

Vēl vienu! Vēl vienu... stundiņu...

Koncerta titri! Paldies un uz tikšanos!

NAKTS BASKETBOLS

Tiem, kas vēl nezina, lūk, Nakts basketbola turnīra rezultāti:

1. vieta - "Hype man" (Austra Apsite, Dāgs Apsītis, Rudolfs Bumbieris, Edgars Barkāns);

2. vieta - "Zaļenieki" (Jānis Bergmanis, Varis Barkovskis, Herberts Ņitvinskis, Anna Veismane);

3. vieta - "Latvian Legend" (Dzintars Lipors, Ričards Dūdiņš, Nino Gertsch, Lilija Lipora) ■

PILNĪGI BEZ D*

*Šajā lapā nemeklē ne Dievu, ne Dabu, ne Darbu.

Labas dienas, labi ļaudis!

Vai jūs ko zināt par Latviešu leģiona varoni Otrā Pasaules kara dižkareivi Vilibaldu Drosmiņu? Jā? Nē? Velns viņu sazin?

Vilibalda "garīgais" tēvs bija viens no bijušajiem leģionāriem, Sidnejas latviešu grāmatnīgotājs un žurnālists Alberts Priedītis. Viņa vēstules no frontes par jocīgiem notikumiem un kādu pieklidušu, krievu puiku izlietoja feļetonists K.Krūmājs-Štrauchs, un tā no Alberta stāstiem un feļetonista spalvas dzima leģendārais dižkareivis Vilibalds Drosmiņš ar audžu dēlu, mazu krievu puiku, vārdā Ivanu Ņezabutku.

Ivans nebija nekāds izdomājums, bet tiešām mazs, pieklīdis židelis, ko leģionāri bija adoptējuši. Viņa vecāki bijuši nošauti. Vai nu pieklīdenis savu īsto vārdu nebija gribējis teikt, vai arī bataljona, vēlāk pulka maskotam tas nebija licies piemērots, Ņezabutkam izdota dzimšanas apliecība ar jaunu vārdu – Uldis Kurzemnieks, dzimis 18. novembrī. Gads droši vien bija no gaisa grābts. Uldim uzšuva arī SS uniformu ar dižkareivja zīmotnēm.

Mājas frontē, kā toreiz mēdza sacīt, palīgā Krūmajam nāca karikatūrists Ernests Rirdāns, kas deva abiem varoņiem ārējo izskatu. Drosmiņa un viņa audžu dēla Ivana Ņezabutkas, kas tagad saucās Žanis Neaizmirstulīte, piedzīvojumi tika publicēti periodikā, vēlāk grāmatā un bija kara beigās populāra lasāmviela.

Kas nu mazam puikam frontē par dzīvi! Viss, ko viņš iemācas, ir lamu vārdi. Neklausoties uz Ulda protestiem, viņu nosūta uz aizmuguri, kur viņš nonāk Carnikavā, atvaļinātā kapteiņa Jēkaba Dzeņa ģimenē. Kāpēc Dzeņa ģimenē? Dzenis vācu laikā bija konfekšu fabrikas „Laima” direktors. Tieši Laima bija tā, kuras aprūpē bija nonācis 18.policijas bataljons un vēlāk – viss Latviešu leģiona 43.pulks, jo pastāvēja tradīcija, ka lielākie uzņēmumi ņem savā gādībā kādu latviešu karavīru vienību, sūtot tiem paciņas un rūpējoties par karavīru piederīgajiem. Un tā arī Kurzemnieks nonāk J.Dzeņa

ģimenē un gadu skrejā kļūst par tās pilntiesīgu locekli.

Es Kurzemnieku pirmo reiz satiku Carnikavas centrā uz ielas 1943.gadā. Vai mēs daudz ko runājam, vai, cik laba viņam bija latviešu valoda, nūdien neatceros. J.Dzeņa meita Ausma stāsta, ka viņš bijis diezgan bravūrīgs un vienmēr teicis: „Es esmu latvietis.” Dzeņa kundzei ar dižkareivi no sākuma gājis grūti. Viņš nav ieredzējis sievietes. Mātes vietā viņam bija bijis virsserežants. Ielās viņš acīgi vērojis karavīrus un priecīgs skrējis tiem klāt, cerībā satikt kādu no sava pulka.

1944.oktobrī, kad Sarkanā armija tuvojās Rīgai, Dzeņa ģimene kopā ar Uldi dodas bēgļu gaitās uz Vāciju. Geštahatas DP nometnē viņš beidz pamatskolu un kopā ar latviešu bērniem tiek iesvētīts vietējā baznīcā.

Austrālijā Dzeņi apmetas uz dzīvi Melburnā. Bija dzirdams, ka audžuvecāki priecājosies par Ulda tirdzniecisko talantu. Viņš apmeklēja latviešu sēdienes skolu, kādu laiku strādā uz dzelzceļa, tad par ziloņu kopēju kādā ceļojošā cirkā un vēlāk par elektriķi un TV iekārtu labotāju. 1956. gadā viņš maina vārdu uz Alex Kurzem un apprecas ar austrālieti Patrišu. Ģimenē aug trīs dēli.

1996. gadā Kurzems atklāj savai ģimenei, ka viņš ir ebrejs, kura vecāki kara laikā gājuši bojā; kā viņš nonācis pie Dzeņiem un kā viņu audzudēls atbraucis uz Vāciju un tālāk uz Austrāliju. Man tiešām nebija ne jausmas, ka Uldis nav krievs, un es nebiju vienīgais. Es pat šaubos vai visa Dzeņa ģimene bija lietas kursā. Ebrejs – SS bataljona maskots!!!

Tikai 1996. gadā viņš dēlam Markam (vēlākajam filmas „Talismans” jeb „Lai-mes nesējs” scenārija autoram) pirmo reizi izstāsta, par savu bērnību. ■

Turpinājums sekos...

2. daļu lasi rītdienas avīzē!

Siliņuldis

DIVI ZAGĻI

Vakar Mazajā Zaglī vinnēja **Jasmīna Balode (13)** un **Valters Treimanis (12)**.

Bet lielo Zaglī uzvarēja **Laura Kaņepone (16)** un **Ako Kārlis Cekuls (21)**. ■

NOKLAUSĪTS 3x3

Pilnmēness ziņa

Šonakt būs novērojams 21. gadsimtā ilgākais pilns Mēness aptumsums. Aptumsuma sākumā Mēness vispirms ieies Zemes pusēnā, pēc tam sāksies aptumsuma daļējā fāze, kam sekos pilnā fāze, kas ilgs stundu un 43 minūtes. Mēness aptumsuma maksimālās fāzes brīdis visur Latvijā būs šovakar pulksten 23.22, aptumsuma pilnā fāze sāksies pulksten 22.30, kad debesis vēl būs salīdzinoši gaišas. Mēness atradīsies zemu virs horizonta dienvidaustrumu pusē, tādēļ aptumsuma sākumā daļa no Mēness diska uz gaišā debesu fona „izzudīs”, bet aptumsuma maksimālās fāzes brīdī debesis jau būs pietiekami tumšas, lai varētu novērot Mēness disku sarkanīgā vai brūnganā tonī. ■

Tina Sidoroviča (redaktore), Gundega Kalendra (māksliniece), Inga Kalviņa, Inga Liepiņa, Uldis Mauriņš, Uldis Siliņš (asprātīgais), Baiba Krūmiņa un Līga Andersone (fotogrāfes).

Noformējumā izmantots Indriķa Zeberīņa ilustrācijas fragmenti Annas Brigaderes "Dievs. Daba. Darbs" pirmizdevumam.

Raksti vai ziņo: tinasidorovica@gmail.com, WhatsApp un tālrunis 29267825.